

Förslag på psalmer vid begravningsgudstjänsten

Foto: Peter Ebbesson

113

1. Det är en ros utsprungen av Davids rot och stam,
av fäderna besjungen, en ros i Juda land, en blomma
skär och blid, mitt i den kalla vinter, i midnatts mörka tid.

2. Om denna ros allena ljud förr Jesajas ord, att född av
jungfru rena han frälsa skall vår jord. Av Herrens nåd
och makt oss detta under skedde som oss profeter sagt.

3. Den späda rosen fina som doftar salighet i mörkret
skall den skina, besegra dunkelhet. Sann Gud och mänska
sann, oss arma mänskor frälsa från synd och död han kan.

4. O Jesus, dem som klagar i denna jämmerns dal nu med
din hjälp ledsaga till himlens högtidssal. Ja, i din Faders
hus låt oss dig evigt lova i salighet och ljus.

169b

1. I himmelen, i himmelen, där Herren Gud själv bor, hur härlig
bliver sällheten, hur ousägligt stor! Där ansikte mot ansikte jag
evigt, evigt Gud får se, se Herren Sebaot.

2. I himmelen, i himmelen, vad klarhet hög och ren! Ej själva
solen liknar den uti sitt middagssken. Den sol som aldrig nedergår
och evigt oförmörkad står, är Herren Sebaot.

3. I himmelen, i himmelen, vad sälla utan tal! Av änglarna och
helgonen vad glans i ärans sal! Min själ skall bliva dessa lik,
av evighetens skatter rik, hos Herren Sebaot

4. I himmelen, i himmelen man inga tårar ser. Ej döden, ej
förgängelsen där skola härja mer. Där skänkes fröjd och härlighet
och frid och oförgänglighet av Herren Sebaot. (v. 5-7 se psalmboken)

1. De skall gå till den heliga staden, de skall samlas i himlen en gång.
De skall häpna gå in genom porten till en okänd värld, till ett annat liv.
De skall sjunga, sjunga, ja sjunga en ny, jublande sång.

2. De skall minnas den grönskande jorden och de somrar som blommade där.
De skall glömma det onda och svåra i en gammal värld, i ett svunnet liv.
De skall sjunga, sjunga, ja sjunga en ny, jublande sång.

3. De skall möta de trofasta vänner som de miste på jorden en gång.
De skall leka med änglar och helgon i Guds paradys. De skall dansa där.
De skall sjunga, sjunga, ja sjunga en ny, jublande sång.

4. De skall möta den levande Herren, de skall se honom sådan han är och förvandlas i ljus till hans likhet.
Deras hopp han var, deras liv han är.
De skall sjunga, sjunga, ja sjunga en ny, jublande sång.

1. Bliv kvar hos mig, se, dagens slut är när. Bliv kvar, o Herre, snart är natten här. Då allting annat sviker och bedrar, du ende trogne tröstare, bli kvar.
2. Som drömmar flyr, så ilar våra år. All jordens glädje likt en fläkt förgår. Allt hastar hän mot sin förvandling snar. Du är densamme, bli du hos mig kvar.
3. Ej blott din blick, ett ord jag beder om. Nej, som till Emmaus du fordom kom och sorgsna bröders tunga bördor bar, kom, ej att gästa blott, bli hos mig kvar.
4. Du ensam kan betvinga mörkrets hot och giva styrka att stå frestarn mot. Var stund din närhet jag av nöden har; i köld, i sol bli, Herre, hos mig kvar.
5. Som späd jag lades i din kärleks famn och blev välsignad i ditt dyra namn. Du mig ej lämnat, fast på villors stig jag ofta svek dig. O, bli kvar hos mig.
6. Ej fruktar jag, då du är när i nåd. Då viker smärtan, aldrig fattas råd, av gravens fasa ej ett spår är kvar, och döden mist sin udd, när dig jag har.
7. Ditt kors skall skina för min blick, när sist jag somnar in, o Herre Jesus Krist. Då viker natten, morgon bräcker klar. I liv, i död bli, Herre, hos mig kvar.

190

1. Bred dina vida vingar, o Jesus över mig, och låt mig stilla vila i ve och väl hos dig. Bli du min ro, min starkhet, min visdom och mitt råd, och låt mig alla dagar få leva av din nåd.

2. Förlåt mig alla synder, mig rena i ditt blod. Giv mig ett heligt sinne, en vilja ny och god. Tag i din vård och hägnad oss alla, stora små, och låt i frid oss åter till nattens vila gå.

201

1. En vänlig grönskas rika dräkt har smyckat dal och ängar. Nu smeker vindens ljumma fläkt de fagra örtesängar, och solens ljus och lundens sus och vågens sorl bland viden förkunna sommartiden.

2. Sin lycka och sin sommarro de yra fåglar prisa: ur skogens snår, ur stilla bo framklingar deras visa. En hymn går opp av fröjd och hopp från deras glada kväden, från blommorna och träden.

3. Men du, o Gud som gör vår jord så skön i sommarns stunder, giv att jag aktar främst ditt ord och dina nådesunder. Allt kött är hö, och blomstren dö och tiden allt fördriver; blott Herren ord förbliver.

4. Allt kött är hö. Allt flyktar här, och snart förvissnar gräsen. Hos dig allena, Herre, är ett oförglömligt väsen. Min ande giv det nya liv, som aldrig skall förblomma, fast äng och fält står tomma.

5. Då må förblekna sommarns glans och vissna allt fåfängligt; min vän är min och jag är hans, vårt band är oförgängligt. I paradiset han, huld och vis, mig sist skall omplantera, där intet vissnar mera.

217

1. Gud för dig är allting klart, allt det dolda uppenbart.
Mörkret är ej mörkt för dig och i dunklet ser du mig.
2. Läk mitt öga, att jag ser hur du är i det som sker.
Där jag bäst behöver dig är du allra närmast mig.
3. Och om jag ej mer förmår gå i tro den väg du går.
Led mig vid din fasta hand steg för steg till livets land.
4. När min tanke, tvivelstrött, obetvingligt motstånd mött
Och ej mera mäktar strid – inneslut den i din frid.
5. All din nåd är öppen famn och ditt namn en ljuvlig hamn.
Vad du vill är helighet, men du är barmhärtighet.

231

1. Oändlig nåd mig Herren gav och än idag mig ger.
Jag kommit hem, jag vilsen var, var blind, men nu jag ser.
2. Gud nåd, jag skälvde inför den, men sedan gav den ro,
och aldrig var den större än den dag jag kom till tro.
3. Jag kom ur tvivel, mörka djup, ur vanmakt och ur skam.
Den nåd som bar mig intill nu skall bära ända fram.
4. Guds löften ger vår längtan svar, som klippan är hans ord.
Ej bättre sköld och skydd jag har i himmel och på jord.

240

1. Ut i din nåd, o Fader blid, från nu och intill evig tid jag lämnar mig och vad jag har. Tag, Herre, allt i ditt förvar.

2. Mitt liv, min kropp och ande är din egendom, o Herre kär. Bevara själv vad dig tillhör, att intet ont mig skada gör.

3. I dig är jag av hjärtat nöjd, du är min enda tröst och fröjd. I all min nöd och stora brist är du min hjälp, det vet jag visst.

4. Det är min tro, o Fader blid, hjälp att jag alltid blir därvid. I från ditt barn du aldrig vik, att jag må ärva himmelrik.

249

1. Blott en dag, ett ögonblick i sänder, vilken tröst, vad än som kommer på! Allt ju vilar i min Faders händer, skulle jag, som barn, väl ängslas då? Han som bär för mig en faders hjärta, han ju ger åt varje nyfödd dag dess beskärda del av fröjd och smärta, möda, vila och behag.

2. Självt han är mig alla dagar nära, för var särskild tid med särskild nåd. Varje dags bekymmer vill han bära, han som heter både kraft och råd. Morgondagens omsorg får jag spara, om än oviss syns min vandrings stig. "Som din dag, så skall din kraft ock vara", detta löfte gav han mig.

3. Hjälp mig då att vila tryggt och stilla blott vid dina löften, Herre kär, ej min tro och ej den tröst förspilla som i ordet mig förvarad är. Hjälp mig, Herre, att vad helst mig händer, taga ur din trogna Fadershand blott en dag, ett ögonblick i sänder, tills jag nått det goda land.

256

1. Var inte rädd. Det finns ett hemligt tecken, ett namn som skyddar dig nu när du går. Din ensamhet har stränder in mot ljuset. Var inte rädd. I sanden finns det spår.

2. Han älskar dig, han väntar dig i kväll – en kväll när du förstår hans hemlöshet och hur han längtar efter dina steg: från evighet har han stämt möte här.

3. Var inte rädd. Det finns en mörklagd hamn, du ser den inte nu, men färdas dit. En dag skall du bekänna högt hans namn, hans kärleks frid som ingenting begär.

4. Du är på väg. En dag blir natten vit. En dag och stjärnor växer ur hans famn. Var inte rädd. Det finns en mörklagd hamn, du ser den inte nu, men färdas dit.

277

1. Så tag nu mina händer och led du mig, att saligt hem jag länder, o Gud, till dig. Ditt barn i nåd ledsaga, min väg är svår; jag vill ett steg ej taga, där du ej går.

2. Ja, låt mitt arma hjärta en gång få ro, åt dig i fröjd och smärta sig helt förtro; och låt ditt barn sig luta intill ditt bröst och sina ögon sluta och finna tröst.

3. Får jag ej strax förnimma ditt starka stöd, jag ser dock målet glimma ur natt och nöd. Så tag då mina händer, och led du mig, att saligt hem jag länder, o Gud, till dig.

285

1. Det finns djup i Herrens godhet, och dess gränser ingen ser. Det finns värme i hans domslut, mer än någon frihet ger. Det finns underbar förlossning i det blod som göts en gång. Det finns glädje bortom graven och en framtid full av sång.

2. Det finns nåd för nya världar, mycket större än den här, nya skapelser och tider, nåd för allt som blir och är. Det finns underbar förlossning i det blod som göts en gång. Det finns glädje bortom graven och en framtid full av sång.

3. Gud, för uppbrott och förvandling lär oss glömma bort vårt jag. Driv oss ut att bygga broar till en okänd morgondag. Det finns underbar förlossning i det blod som göts en gång. Det finns glädje bortom graven och en framtid full av sång.

297

1. Härlig är jorden, härlig är Guds himmel, skön är själarnas pilgrimsgång. Genom de fagra riken på jorden gå vi till paradiset med sång.

2. Tidevarv komma, tidevarv försvinna, slakten följa släktens gång. Aldrig förstummas tonen från himlen i själens glada pilgrimssång.

3. Änglar den sjöngo först för markens herdar. Skönt från själ till själ det ljud: Människa, gläd dig, Frälsarn är kommen, frid över jorden Herren bjöd.

303

1. Det finns en väg till himmelen, en väg till Guds Jerusalem, den vägen är den helga tron på Jesus Krist, Guds egen son.
2. Det finns en väg till Herrens bön, som Jesus själv den strålar skön. Vad ingen sett, vad ingen hört, det har Han in i tiden fört.
3. Och vill du själv den vägen gå, så är Hans ord att lita på, men tvivla ej, allenast tro – det går en bro från tro till ro.
4. Det finns en väg till himmelen, en väg till Guds Jerusalem, den börjar här, den börjar nu, var än den går, den går till Gud.

304

1. Lär mig, du skog, att vissna glad en gång som höstens gula blad: en bättre vår snart blommar, då härligt grönt mitt träd ska stå och sina djupa rötter slå i evighetens sommar.
2. Lär mig, du fågel, med din flykt att bryta upp och färdas tryggt mot obekanta stränder. När allt är vinter här och is, jag mot ett evigt paradiset min blick och längtan vänder.
3. Lär mig, du fjäril, vingad, lätt, vad Herren ock åt mig berett, där du mot höjd dig svingar. I går dig puppan inneslöt, idag du glad ditt fångsel bröt: min själ skall ock få vingar.
4. O Jesus Krist, som ur din grav stod upp med evigt liv och gav det ut åt världen vida, giv mig ditt liv, att även jag må efter bitter långfredag min påskdagsmorgon bida.

308

1. När jag lever har jag dig, dör jag är du kvar hos mig.
Om jag lever eller dör, dig, o Herre, jag tillhör.
2. I din hand mitt liv är lagt, din min dag och din min natt.
Ont och gott, vad än mig sker, du, o Gud, en mening ger.
3. Gud, för dig finns ingen död, ej för den som dig tillhör.
Gränslös kärlek, salighet är det liv som du oss ger.

309

1. Nu vilar ett hjärta, i ljuset och friden de frågor som tystnat har
fått sina svar, och nödens och ångestens tid är förliden för själen,
som lyser i Herrens förvar.
2. Hur ljuvligt att se vad Guds paradys rymmer, dit sorgen ej går
med sitt mörka begär! Ej ens med sin isande saknad den skymmer
den strålande utsikt som himmelen är.
3. Så anar vi dig som ett ljus genom tårar, o Mästare kär, som på
Golgota dog. Låt skimra i natten den ljuvsta bland vårar! Låt grönska
det liv som med dig är oss nog!
4. O mildaste Jesus med segrarens krona, oss lys på den väg som till
himlen oss för. Den ende Du är, som vår synd kan försona, med dig,
utan fruktan, vi lever och dör.

313

1. Min Frälsare lever, jag vet att han lever, fast världen har sagt han är död. Och inget kan skilja mitt hjärta från honom – ej änglar, demoner och nöd.
2. Min Frälsare lever, jag vet att han lever. Jag honom får möta till sist. När jag har lagt av mig min kropp som en klädnad, befriad från ångest och brist.
3. Ej så som man råkar en främling på gatan – nej, så som man ser på en vän, en vän man har drömt om i nätter och dagar och äntligen funnit igen.
4. Ja, öga mot öga, i klarhet och jubel och värme och friskhet och glans vi lever med honom som här vi har anat. Vi lever för alltid som hans.

325

1. I hoppet sig min frälsta själ förnöjer, i tron jag till ett evigt väl mig höjer; ty jag betänker att dödens länker har Kristus brutit och mig livet skänker.
2. Med honom salighetens stig jag funnit, och himlaarvet han åt mig har vunnit. När jag insomnar, han mig omfamnar, och på hans armar jag i himlen hamnar.
3. Som fågelen vid ljusan dag sig gläder, så glad i ljusets rike jag inträder. Vid änglasången och harpoklangen jag skådar evighetens dag uppgången.
4. Och högre, klarare än gull, än solen min själ skall skina ärofull för stolen. Den gode Guden iklär mig skruden, som själv han lovat åt den kära bruden.

5. En evig, oförgänglig fröjd det bliver, som fridens Gud i himlens höjd mig giver, där Jesu vänner med palm i händer lovsjunga Lammet, som de sina känner.

6. Ack, att jag dit ur sorg och strid må komma, där Gud församlar i sin frid de fromma! Min Jesus vände snart mitt elände i fröjd och salighet förutan ände.

7. Beredd håll mig, i Jesus Krist, att vänta din ljuva ankomst, när du till sist vill hämta ur tåredalen, från jordekvalen din brud till dig i ljusa fröjdesalen.

558

1. Herren är min herde god, mig skall intet fattas. Han mig för till käl-lans flod, när av törst jag mattas. Han mig vederkvicker väl på de ängar gröna, där en ljuvlig ro min själ i hans vård får röna.

2. För sitt namn han låter mig aldrig vilse fara, leder mig den rätta stig, där jag trygg kan vara. Om jag går i mörkrets dal, jag dock icke rädes: Gud, min tröst i alla kval, du är där tillstädes.

3. Med din stav, ditt ord och råd du mig troget leder, och ett bord av idel nåd du åt mig bereder. Godhet blott skall följa mig hela levnadsda-gen. Sist jag varder upp till dig i din boning tagen.

627

1. Nu är livet gömt hos Gud. Åt honom vi lämnar allt.
Hoppet tänt i tyngsta sorg. Ingen är glömd av Gud.

2. Vi får vila i Guds frid och sova i jordens famn.
Kristus har gjort vår grav till sin. Alltid vi är hos Gud.

3. Gud tar vara på det liv som rycktes ifrån oss här.
Kristus har gått till Faderns hus, rum han berett åt oss.

4. Dagen kommer, Kristi dag, då tid blir till evighet.
Kristus går fram och allt blir nytt. Döden har ingen makt.

5. Nu är livet gömt hos Gud. Åt honom vi lämnar allt.
Hoppet är tänt i liv och död. Ingen är glömd av Gud.

798

1. Som liljan på sin äng, som fågeln högt i skyn, som stjärnor i sin rymd,
så är jag till i dig. Du mäter alla mina år. Du räknar mina huvudhår. Jag
växer i din närhets land, du bär mig i din hand.

2. Och inte ens ett strå på ängen vissnar bort och inte ens en sparv till
marken faller ner, om inte du har stakat ut när livet börjar och tar slut.
Vart än jag flyr så finns du där, du har mig mycket kär.

3. Som luften sluter om varenda dal och höjd, som vattnet fyller ut de
stora havens djup: Du sluter om mig, år från år. I dig jag rörs, vart än
jag går. För varje andetag är ditt: Du bor i livets mitt.

4. Som liljan på sin äng till slut ska vissna ner, går sommaren mot höst
och dagen lugnt mot kväll. Men blomman som i vila går ska snart slå ut
i evig vår och vad som sås i ringhet här du ger sin blommning där.

